

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Ar jums kada nors teko būti apleistame name? Sudaužyti stiklai, pakrypusios langinės, plačiai atvertos arba aklinau užkaltos durys, sutrūkinėjusios sienos, išlinkusios lubos, daug dulkių ir šiukšlių, o svarbiausia – toks slegiantis apleistos ir tuščios erdvės pojūtis, neišvengiamai apimantis kiekvieną, kas atsiduria tokioje vietoje...

Daugumos mūsų gyvenimas, deja, primena tokius namus, tačiau retas išdrįsta sąžiningai pažiūrėti į savo gyvenimą ir pripažinti, kad taip ir yra. Apleistas namas – tai namas, kuriame nėra šeimnininko, tiksliau, tai namas, kuriame neįtamas šeimnininko buvimas. Jo nėra name, nėra jo jėgos ir energijos tame name, ji kažkur kitur...

Apie ką paprastai kalba griūtis kažkuriame mūsų gyvenimo laike ar vietoje? Apie tai, kad mes kažkam skiriame nepakankamai laiko, arba apie tai, kad darome ne tai, ką reikia daryti, nustumdami į šalį tai, kas prasminga.

Be tvarkė namuose rodo, kad juose nėra mylinčio šeimnininko, užterštas ir ligotas kūnas byloja, kad per mažai rūpi sveikata, problemos santykiuose prasideda tuomet, kai bendraujama paviršutiniškai, kai neskiriama tam dėmesio ir laiko... Nes mes pripratome būti bet kur, tik ne ten, kur reikia – savyje, savo santykiuose, savo širdyje, savo gyvenime.

Kiekvienai reikšmingai gyvenimo sričiai būtinas sąmoningas dalyvavimas, bet dažniausiai gaunasi taip, kad daugiausiai laiko mes skiriame išorai, savo įvaizdžiui ar populiarumui, o savo vidų paliekame be dėmesio. Mes pasiryžę įrenginėti pievas piknikams, statyti suoliukus ir sūpynes su tentais, tverti tvoras ir kabinti ant jų lentelę “Pavyzdingi namai“, kad paskui galėtume kvies ti svečius ir linksmintis. ➡ *Toliau paskutiniame psl.*

*“Kas valgo mano kūną
ir geria mano kraują,
tas pasilieka manyje,
ir aš jame, –
sako Viešpats.”*

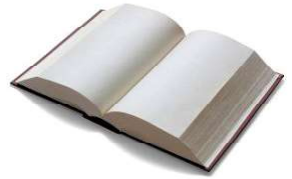
Jn 6, 56

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pat 9, 1–6; Ps 33, 2–3. 10–15; Ef 5, 15–20

Psalmės atliepas

Išbandykite ir patys patirkit, koks geras yra Viešpats.

Evangelija pagal Joną (6, 51–59)

Jėzus kalbėjo minioms: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę”.

Tuomet žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: „Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?!”

O Jėzus jiems kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną. Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame. Kaip mane yra siuntęs gyvasis Tėvas ir aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane. Štai duona, nužengusi iš dangaus! Ji ne tokia, kokią protėviai valgė ir mirė. Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius”.

Evangelijos komentaras:

Praėjusį sekmadienį girdėtu Jėzaus atsakymu žydams prasideda šios dienos skaitinys. Jėzaus klausytojai čia pat reaguoja, tačiau kol kas nedrįsta užduoti jiems rūpimo klausimo. Jie ginčijasi ir klausinėja vienas kito. Žmonės jau patyrė, kad Jėzus savo atsakymais nesirengia tenkinti vien jų smalsumo, bet veda juos į vis gilesnį suvokimą. Jėzus ramiai ir tvirtai sako: Jo duodamas maistas būtinas kiekvienam, trokštančiam gyventi, – tarsi tiesus pasakymas: žmogau, tau Dievas būtinas.

Jėzaus duodamas valgis ir gėrimas nėra vien tik simboliai ar kokia magija – tai Jis pats. „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame”. Valgyti Jo kūną ir gerti Jo kraują dar nereiškia, kad užtenka tik priimti Komuniją. Tai reiškia, – visiškai save sujungiu, suvieniju su Jėzumi, su Jo asmeniu, Jo galvojuimu, Jo vertybėmis ir Jo misija skelbti Dievo karalystę. Jėzus kviečia sekti Jį ir visiškai Juo pasitikėti. Klausydami radikalių Jėzaus žodžių privalome susigėsti dėl to, kaip dažnai elgiamės su Jo Kūno ir Kraujo sakramentu. Kartais žvelgiame į Mišias kaip formalias kulto apeigas, žmonės neretai abejingai svarsto, eiti, ar neiti į Mišias, tarsi tai būtų koks paprastas renginys ar susiėjimas. Be Komunijos mūsų gyvenimas su Dievu juk neįmanomas... Ši dovana duodama ne dėl mūsų moralinio vertumo. Tai iš tikrųjų yra vargstančių, nusidėjėlių ir alkstančiųjų sakramentas, – tai šventų švenčiausias įvykis gyvenime.

Amžinąjį gyvenimą per Eucharistiją galime pajusti, kai tai, ką valgome, susiejame su tuo, kaip gyvename. Priimdami Eucharistiją tampame viena su Kristumi: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame” (Jn 6, 56). Nesame palikti likimo valiai su įsakymų ir draudimų sąrašu. Mums duotas žodis, faktas, kad kiekvienas iš mūsų gali priimti malonę matyti taip, kaip mato Jėzus, kalbėti, kaip kalba Jėzus, ir melstis taip, kaip meldžiasi Jėzus. Mes galime tapti antruoju Kristumi pasauliui! Užtat Mišių pabaigoje esame siunčiami mylėti ir tarnauti, kad Jo meilę, malonę, atleidimą ir tarnavimo dvasią skleisdami savo aplinkoje, būtume Jo rankomis ir kojomis, būtume ta „duona“, kuri maitina išalkusį, patiriantį gyvenimo alkį.

Nenorėkime prisivalgyti, ir socialiai gyventi sau. Nors, kad ir norėtume tik taip, vis tiek turėtume priimti duonos riekę iš Jo, kuris bus tavo tėtis ar mama, darbdavys ar duonos augintojas ar pardavėjas, kitas žmogus, kuris ištis tau ranką su duona. Gal vis dėlto, priimdamas patį Jėzaus Kūną ir Kraują, norėdamas susitapatinti su Juo, gal gi ir mes galime gyvi žmonės kitiems, kurie, laukia sotumo.

Viešpatie, siusk savo Dvasią, kad ji atvertų mano akis ir širdį Tavo dvasiniam maistui...

Kodėl sekmadienį eiti į bažnyčią ir švęsti Eucharistiją?

Sekmadieninis Eucharistijos šventimas yra Bažnyčios gyvenimo centre (KBK nr. 2177). Mes, krikščionys, einame į Mišias sekmadienį, kad sutiktume prisikėlusį Viešpatį ar, tiksliau, leistumėmės būti Jo sutinkami, klausyti Jo žodžio, maitintis Jo valgiu ir tokiu būdu tapti Bažnyčia, Jo gyvuoju mistiniu Kūnu pasaulyje.

Tai suprato, nuo pat pirmos valandos, Jėzaus mokiniai, kurie su Viešpačiu šventė eucharistinį susitikimą tą savaitės dieną, kurią žydai vadino „pirmąja“, o romėnai „saulės diena“, nes tą dieną Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų ir pasirodė mokiniams, kalbėdamas su jais, valgydamas su jais, dovanodamas Šventąją Dvasią. Taip pat ir didysis Dvasios išliejimas per Sekmines įvyko sekmadienį, penkiasdešimtąją dieną po Jėzaus prisikėlimo. Dėl šių motyvų sekmadienis mums yra šventa diena, pašventintas eucharistinio šventimo, gyvas Viešpaties buvimas tarp mūsų ir mums. Tai šv. Mišios kurios sekmadienį padaro krikščionišku. Krikščioniškas sekmadienis koncentruojasi aplink Mišias. Koks, krikščioniui, būtų sekmadienis, kuriame trūktų susitikimo su Viešpačiu?

Yra tokių krikščionių bendruomenių, kurios negali pasidžiaugti kiekvieno sekmadienio Mišiomis. Bet ir jos yra kviečiamos, šią šventą dieną, susirinkti maldai Viešpaties vardu, klausant Dievo Žodžio ir išlaikant gyvą Eucharistijos troškimą.

Kai kurios sekuliarizuotos visuomenės prarado krikščionišką, Eucharistijos apšviestą sekmadienio jausmą. Tokiose aplinkybėse reikia gaivinti tokį sąmoningumą, atrasti šventės prasmę, džiaugsmo, parapijinės bendruomenės, solidarumo, siela ir kūną gaivinančio poilsio prasmę. Visų šių dalykų, kiekvieną sekmadienį, mus moko Eucharistija.

Dėl šių motyvų sekmadienis taip pat tapo susilaikymo nuo darbo diena, kurios pirmaisiais krikščionybės amžiais nebuvo, tai jos įnašas. Biblinėje tradicijoje žydai ilsiši šeštadienį, o romėnų visuomenėje nebuvo numatyta savaitinė susilaikymo nuo darbų diena, ypač tarnams ar vergams. Krikščioniškas jausmas, kad gyvename kaip vaikai, o ne vergai, gaivinas Eucharistijos, paverė sekmadienį, beveik visuotinai, poilsio diena.

Be Kristaus esame pasmerkti būti valdomi kasdienybės nuovargio, su jo rūpesčiais, ir rytojaus baimės. Sekmadieninis susitikimas su Viešpačiu mums suteikia jėgos išgyventi šiandieną su pasitikėjimu ir drąsa, eiti pirmyn su viltimi. Todėl einame sutikti Viešpatį sekmadienio eucharistiniame šventime.

Eucharistinė bendrystė su Jėzumi, Prisikėlusiu ir amžinai Gyvuoju, byloja apie sekmadienį be saulėlydžio, kai nebebus nuovargio, skausmo, gedulo ir ašarų, tik džiaugsmas pilnai ir visam laikui gyventi su Viešpačiu. Ir apie šį palaimintą poilsį mums kalba sekmadienio Mišios, mokydamos, savaitės sraute, pasitikėti danguje esančiu Tėvu.

Ką galime atsakyti tam, kuris sako, kad neverta eiti į Mišias, net ir sekmadienį, nes svarbiau dorai gyventi, mylėti artimą? Tiesa, kad krikščioniško gyvenimo kokybės matas yra sugebėjimas mylėti, kaip yra pasakęs ir Jėzus – žmonės atpažins jo mokinius iš to, kad jie myli vienas kitą. Tačiau kaip galime praktikuoti Evangeliją negaudami būtinios energijos tam daryti, sekmadienį po sekmadienio, iš neišsenkančio Eucharistijos šaltinio? Einame į Mišias ne tam, kad duotume kažką Dievui, bet kad gautume iš Jo tai, ko mums iš tiesų labai reikia. Tai primena ir Bažnyčios malda: „Nors mūsų garbinimo Tu nesi reikalingas, tačiau maloningai mums leidi reikšti Tau dėkingumą. Tavęs mūsų gyrius nepadaro aukštesnio, tačiau mums patiems jis yra išganingas per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Žr. Romos Mišiolą, IV bendro dėkojimo giesmę).

Tad kodėl eiti į šv. Mišias sekmadienį? Nepakanka atsakyti, kad tai Bažnyčios priesakas. Tai padeda išsaugoti jų vertę, tačiau to nepakanka. Mums, krikščionims, reikia dalyvauti sekmadienio Mišiose, nes tik per Jėzaus malonę, Jo gyvą buvimą mumyse ir tarp mūsų, galime įgyvendinti jo priesaką ir būti tikėtinais jo liudytojais.

Pagal Vatikano radijuje publikuotą pop. Pranciškaus katechezę apie Eucharistiją

MARIJOS RADIJAS
Krikščioniškas balsas Jūsų namuose

Ateinantį
sekmadienį, į
Šlienavoje vyksiančią
šventę, atvyks
savanoriai iš
Marijos Radijo.
Kviečiame susitikti
su jais ir paremti
Marijos Radiją
sava auka.

**Rugpjūčio 25 dieną, sekmadienį, 13 val.
švęsime
Šv. apaštalo Baltramiejaus
dvasinę šventę!**

Šventę šventiškumu papuošime mes visi - savi,
artimi, ir visi, norintys kartu dalyvauti šioje
dvasinėje šventėje!
Visi susirinkime į šią paskutinę vasaros šventę!

Taip pat kartu su mumis šventėje dalyvaus ir
Eucharistijai vadovaus
kun. Vaidotas Labašauskas iš Prienų.

Šventės šventime:

- Eucharistijos šventimas, kartu su eucharistine
procesija;
- po šventinės liturgijos visi pasibūsime agapėje, kurioje
visi kartu pabendrausime ir pasivaišinsime.

Positvarkymas Šlienavos bažnyčioje

Ruošiantis šventei, kviečiame positvarkyti! Planuojamas
positvarkymas bažnyčioje – rugpjūčio 22 d., ketvirtadienį, 18 val.
Tad kartu positvarkykime, o paskui kartu ir švęskime šventę!

⇒ Bet kur gi mums dėtis, kai šventė kieme baigiasi, ir svečiai išsiskirsto? Kur
eiti, kai ateina lietaus arba sniego sezonas? Taip jau nutinka, kad anksčiau
ar vėliau mums tenka sugrįžti į namus, kuriuos kadaise palikome be dėmesio.

Pažvelkime atidžiau, kas su mumis vyksta: mes puošiame gražiais rūbais
kūną, kuriam jau seniai reikia dėmesio ir rūpesčio, mes apsimeiname, kad
nepastebime metų metais kaupiamo susvetimėjimo ir šaltumo santykiuose, o
paskui stebimės, kodėl skiriamės, mes randame laiko darbui, bet neturime
laiko savo vaikams ar tėvams, o paskui negalime suprasti, kodėl mums su
jais taip “nepasisekė”.

Ir reikalas ne tame, kad kaltintume save ar kitus, bet tame, kad priimtume
faktą, kad kiekvienam “namui” reikalingas šeimnininkas. Tiesiog reikia grįžti
ten, iš kur kadaise išėjome ir imtis atsakomybės už savo gyvenimą kuo
greičiau – niekas, išskyrus mus pačius, negali padaryti mus laimingais, o
mūsų namus – jaukia ir šviesia vieta mums ir mūsų artimiems žmonėms.

Galime iki begalybės “tvarkyti kiemą” – bėgti nuo neišspręstų vidinių
konfliktų ir traumų, pasinerti pilnai į darbą arba linksminis, t. y., daryti bet ką
ir viską, kad tik atidėtume pažinties su savimi tikruoju momentą. Bet kuo
greičiau mes užsiimsime visų sandėliukų ir kambarių tvarkymu, tuo daugiau
erdvės atsilaisvins sąmoningai ir prasmingai savo gyvenimo kūrybai.

Tai gi, kur esame? Kur Jūs dabar? Sugrįžkite greičiau namo, jau laikas ruošis
lietaus sezonui... Kad išgyventume per šalčius, reikia, kad namuose būtų jauku...

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.
Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,
AB “Swedbank” bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.
Leidinį paruošė kun. Rimas.